

عنوان مقاله:

جایگاه هسته در زبان فارسی: تاملی از دیدگاه رده شناسی در زمانی

محل انتشار:

پژوهش های زبان شناسی، دوره 3، شماره 5 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

حداث رضایی - استادیار گروه زبان شناسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

محققان معمولاً زبان فارسی را با توجه خاص به ساختار جمله و گروه فعلی در آن، زبانی هسته پایانی دانسته اند اما تردیدها و اختلاف نظر هایی نیز در این زمینه وجود دارد تا آنجا که در برخی از مطالعات مانند دهداری (۲۰۰۷)، زبان فارسی هسته دو شقی (split-headedness) و در مطالعات دیگری مانند معین زاده (۱۳۸۴)، هسته آغازین دانسته شده است. در این جستار سعی بر آن است که با بررسی سه دیدگاه یاد شده درباره جایگاه هسته در زبان فارسی، برخی نقاط قوت و ضعف آنها برشمرده شود. بررسی شواهد در زمانی به کمک چارچوب رده شناسی زبان حاکی از آن است که هسته آغازین دانستن زبان فارسی در قیاس با دو دیدگاه دیگر نظریه ای قابل دفاع و ملموس تر است. به نظر می رسد آشفتگی ظاهری موجود درباره جایگاه هسته در گروه های مختلف این زبان، در راستای چرخه ای از تغییرات پیوسته اما بسیار طولانی مدت در زمانی، برای تبدیل شدن به زبانی کاملاً هسته آغازین، توجیه پذیر باشد.

کلمات کلیدی:

هسته، جایگاه هسته، هسته آغازین، رده شناسی در زمانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1361217>

